

#### דברים בטקס הזיכרון בבית הספר התיכון אורט ב- 28.4.09

בעוד מספר שעות יתאספו בבתי העלמין הצבאיים ברחבי הארץ רבים-רבים, אזרחיות ואזרחים טובים ונאמנים של מדינת ישראל, הילוכם כפוף וחרישי ובעיניהם תוגה. כולם יהיו שם: דלים ואמידים, דרי שכוונות עוני ופרברי יוקרה, שומרי דת ומסורת וחופשיים גלויי-ראש, עולים חדשים וותיקים, יוצאי מזרח ומערב, ובעלי השקפות שונות ומנוגדות.

ביום המיוחד הזה נמוגות כל המחיצות, ותחושת האחדות ושותפות-הגורל חזקה מבכל עת. יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל הוא יום עצוב, אך טהור מכל מחלוקת – וישראלי מאד; כל מי שמזהה עצמו עם המדינה ועם דגלה וערכיה, כל מי שביתו הוא ישראל, כל מי ששותף להוויית החיים בארץ – גם אם יימצא ברגע זה בקצווי תבל – יחוש בעומק נפשו את רוח-היום וידאב.

המשורר נתן יונתן, ששכל את בנו ליאור ז"ל במלחמת יום-כיפור, כתב את השורות הבאות:

"אֲבִדְנוּ כָּל אֲשֶׁר יָקָר הָיָה  
וְנִשְׁתַּוְּקָ אֶת הַמִּילִים שֶׁשִּׁכְּחָנוּ,  
נִעְמִיד פָּנִים גְּאוּת. נִלְמַד לַחַיּוֹת עִם הָאֻמָּת הַמְּכָה  
וְכִמּוּ סִפָּנִים וְתִיקִים נִפְלִיג, כָּאֵילוּ בְּלִי מוֹרָא,  
לְלֵב-הֵיטָל אֶל עֵין-הַסֶּעֱרָה".

השורות הללו מבטאות היטב את רחשי הנפש השכולה, את מועקת האובדן שאין לו תמורה, המועקה המתמדת השוכנת עמוק בקרביים; ומנגד – את ההכרח לחיות עם השכול, לקום בכל בוקר מחדש, ללבוש פנים שאינם מסגירים את שברון-הלב, להתנהל כלפי-חוץ כאילו כרגיל, למרות שאין לו תקנה.

עמדתי בחיי לא אחת מול הורים שכולים, אלמנות ויתומים. ראיתיכם נושאים בגאון את אבלכם וכאבכם, ראיתי התמודדות רבת-עוצמה, כבוד, ואצילות-נפש הראויים להוקרה ולהערצה.

ערב יום הזיכרון וערב יום עצמאותה ה-61 של מדינת ישראל, בהתייחדנו, נושיט  
לכם אנו, תושבי קריית ביאליק, יד מחבקת ואוהבת לכם, למשפחות השכולות.

יהי זכר יקיריכם ברוך עם זכר כל שאר הנופלים במערכות ישראל. ננצור את זכרם  
בחיי התרבות והיצירה של עירנו קריית ביאליק.